

DISKRETNI ŠARM Ulice

Gliptoteka HAZU / U sklopu Mjeseca suvremene makedonske umjetnosti »Sunny moon« otvorena izložba fotografija Milče Mančevskog

Filmski kadr ili fotografija: »Žena u Pisi«

Milčo Mančevski u Zagrebu - eto razloga da kolebljivi šetač hitro pode u Gliptoteku Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i pogleda izložbu »Ulica« slavnog makedonskog redatelja, autora legendarnog filma »Prije kise«, što je 1994. ovjenčan »Zlatnim lavom u Veneciji!«

Izložbu fotografija u sklopu mjeseca makedonske umjetnosti »Sunny Moon« organizao je (baš kao i sva druga dogadanja) Krunoslav Stojanovski, mladi makedonski slikar čije srce pripada - Zagrebu. Fotografije su gostovale u skandinavskim zemljama i zemljama Beneluksa, a u Zagreb dolaze iz Rima. A što reći za djela ovog rasnog redatelja koji je diplomirao film i fotografiju u SAD, koji ostvaruje uspjehe diljem planeta - nego da su izvanredna! Mančevski pripada među one svestrano darovite ličnosti koje naporanstvo ne mogu snimati - loše.

Makedonske, američke i talijanske ulice Mančevski snima u žarkim bojama, obnavljujući onaj slavni literarni mit o »herojima« ulice. Otkriva se tu ona svakodnevna drama malih »običnika« što svoju sreću ili očaj rasprostiru ulicom, premda zanimljivo, nikada od tih osjećanja ništa i ne ostane upisano u vijugavim kanjonima avenija, kao što je divno pišao Henry Miller. Ljepotu redatelja otkriva u običnim priozima, sitnim i malim radnjama, koje, naravno filmski kadrira pazeći na poetiku i savršenstvo kompozicije. Štoviše, kako je riječ o dobru poznavatelju umjetnosti, u svakoj se fotografiji dadu razabrati likovne kvalitete, slaganje likova u širokom kompozicijskom rasponu katakada i u opustjelim pejzažima koji poprimaju kvalitet mitskog (»Žena u Pisi«). Jednom će tri lika postaviti poput baroknog ili rokokoo majstora,

drugi će put snimiti tek komadić užarena asfalta s nekim ospurnim detaljem. Posebno značenje za Mančevskog ima boja, koju uspijeva zabilježiti u nevjerojatnim rasponima žarko crvene, narančaste, plave i crne.

Podjednako su za Mančevskog intrigantni prodavači rrajcice, stari autobus, bicikl postavljen na krovu neke zgrada, oronule prodavaonice, kante za smeće, igrališta, prodavač tepiha, konj izgubljen u nekom makedonskom selu, slučajni prolaznici, crnci, djeca, žene i starice - sva ona scenografija i »mali« ljudi koji jedan grad uopće čine - živim. Među najbolje se fotografije mogu ubrojiti »Tetka Marijonka«, »Osgovo«, »Prijatelji«, »Krila« i »Žena u Pisi«. Svakako, apsolutna ljepota fotografskog rukopisa očituje se u tom veličanju običnog života koji na kraju svima nama predstavlja jedinu pravu domovinu!

Valja istaknuti još nešto. Ne samo da ova izložba pruža prorazredan duhovni užitak, već je zahvaljujući Ariani Kralj, i dvorište same Gliptoteke pretvoreno u jedan od najljepših prostora u gradu. Prekrasna livada sa skulpturama hrvatskih majstora, malom binom za koncerte i video projekcije, posjetitelju nudi doista nezaboravan doživljaj. Čitav taj dugo godina zanemareni dio grada, uz male je zahvate ravnateljica Gliptoteke preobrazil u čaroban i kontemplativan vrt, fizički vezan uz Kaptol centar, što osamljenu šetaču pruža neslućene likovno-filmske užitke!

Na žalost, zbog završetka radova na svom novom filmu »Prašina«, koji producira Robert Redford, a kojim će biti otvoren sljedeći venecijanski festival - Mančevskog nismo vidjeli u Zagrebu.

Marina Tenžera

V J E S N I K • Subota, 16. lipnja 2001.